

LOUISE D'ANJOU
Kerend tij

LOUISE D'ANJOU
Kerend tij

Eerste druk in deze uitgave 2001

NUGI 342

ISBN 90.205.2558.1

Copyright © 2001 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Reclame

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Het stormde, voor de derde dag achtereen was er storm en regen voorspeld. Brent de Winter stond met zijn handen diep in zijn zakken op de graswal boven de zeewering, zijn zwarte haar waaide alle kanten op en de uitdrukking op zijn grimmig gesloten gezicht was net zo somber als de voortjagende wolken boven de metaalkleurige zee. De wind rukte aan zijn broekspijpen en dicht tegen hem aangedrukt, stond Buster, de Rottweiler. Beiden stonden pal en geen storm kon hen in beweging brengen. Na een poosje hield Buster het voor gezien en blafte twee maal hard en kort, het was voor Brent een teken dat het genoeg was geweest, genoeg voor de sombere herinneringen die zich zelden naar de achtergrond lieten dringen. Brent wist dat hij ze zelf in stand hield, hij wilde de pijn blijven voelen, een pijn die eerst in zijn geest en later in zijn lichaam voelbaar zou zijn. Hij stuurde de hond naar beneden en bleef zelf nog een ogenblik naar de zee staan kijken. De zee die gaf en nam. Het had hem de persoon ontnomen die hem had begrepen, zijn stemmingen had gevoeld en die hem als enige uit zijn vaak zo zwarte gedachten kon halen.

Het was deze dag op de kop af vier jaar geleden dat hij en zijn vrouw Margot op vakantie waren aan de ruige kust van Bretagne.

Ze hadden die dag een zeilboot gehuurd, beiden waren ervaren zeilers. De dood van Margot was een mysterie, een gruwelijk mysterie dat in lengte van jaren nooit zou worden opgelost. Het waaide die dag aardig, ze hadden de zeilen gereefd en genoten van het spel dat de wind met de zeilen speelde. Plotseling stak er een hevige storm op, Brent schreeuwde naar Margot dat ze in de kajuit moest blijven, hijzelf bediende de katrollen waar de schotten van de zeilen ingehaald werden, de fok was reeds verankerd, de motor liep. Met alle inspanning van zijn krachten draaide Brent de hendel van het grootzeil tot ook dat geen kwaad meer kon en toen gebeurde het! In de veronderstelling dat Margot beneden was draaide Brent zich weer naar het stuurrad om de boot op koers te krijgen.

Plotseling zag hij Margot op het dek staan, ze hield zich met moeite vast aan de rand van de kajuit, op datzelfde ogenblik werd de boot opgetild door een hoge golf, Margots hand gleed weg van de rand en ze sloeg met een angstwekkende schreeuw

overboord. Brent bedacht zich geen ogenblik, hij zette het roer vast, griste een reddingsboei mee en sprong in het kolkende water... Hij had haar niet kunnen vinden.

Volkomen uitgeput werd hij een poos later aan boord geholpen door een andere zeiler. De gehuurde boot was te pletter geslagen op de rotsen. De rest beleefde Brent als in een nachtmerrie. De politie die maar vragen bleef stellen, de eigenaar van het zeiljacht, de verzekeringsmaatschappij, hij kon zich maar ten dele herinneren hoe het gegaan was. De man die hem had gered had Brent met alle formaliteiten geholpen. Brent was na zijn thuiskomst volledig ingestort. Iedere nacht beleefde hij het drama opnieuw, hoorde hij Margot schreeuwen.

Wankelend strompelde hij het taluud af, duwde de zware deur van zijn huis open en in het kamertje waar alleen een piano stond kroop hij in een hoek. Buster, die precies wist wat er komen ging sprong in zijn mand en drukte zijn massieve kop diep in het kussen ervan. Een bloedstollende schreeuw klonk door de stilte gevolgd door gepijnigde kreten van volledige wanhoop. Met zijn armen om zijn hoogopgetrokken knieën bonkte hij met zijn hoofd op zijn vuisten en wiegde dan zich wild heen en weer. Zijn stem klonk schor toen hij een kwartier later de hond riep. Buster, die er liever geen gehoor aan gaf, kwam traag uit zijn mand en liep met de oren in zijn nek en met zijn buik over de vloer naar het kamertje waar de baas nog steeds rauwe kreten uitstootte. Buster zuchtte diep en grommend, klauwde met zijn grove poten over Brents benen en likte met lange halen over zijn gezicht. Gelukkig reageerde de baas direct en sloeg zijn armen om de nek van het dier en begroef zijn gezicht in de vacht, nog snotterend en nasnikkend.

Na een paar minuten stond Brent op en liep met de hond aan zijn zij naar de keuken. Hij plensde koud water over zijn hoofd, dronk een paar slokken en ging languit op de bank liggen. Buster schoot opgelucht zijn mand weer in, de bui was over en als de baas wakker werd was het leed weer voor even geleden.

Het was donker toen Brent zijn ogen opsloeg, donker en koud. Hij sloot de gordijnen, deed het licht aan en zette koffie.

Honger had hij niet maar de koffie deed altijd wonderen. De bak van de hond werd gevuld en het normale leven leek weer een

aanvang te hebben genomen. Hij nam die avond geen telefoon aan.

Op de nummERMelder zag hij dat zijn oma en zijn vriend hadden gebeld, ook zij wisten dat het vandaag vier jaar geleden was dat Margot was verdronken. De vriend was degene die hem uit de zee had opgepikt, het was de enige echte vriend die hij had, kennissen waren geen vrienden vond Brent, er was een duidelijk verschil. Sven wist alles van hem, hij wist van zijn buien, wist hoe zwaarmoedig hij kon zijn en hij was ook de enige die op zo'n moment tot hem door kon dringen. Zijn oma kende zijn geschiedenis, hij hield veel van haar, maar ze was oud en moest ontzien worden, tenminste zo dacht haar kleinzoon erover.

Oma was het daar niet mee eens, ze mocht dan gevelD zijn door een ernstige vorm van reuma, haar verstand werkte nog prima en dat maakte ze Brent geregeld duidelijk.

Om middernacht ging hij terug naar de kamer waar de piano stond en speelde en zong er zijn droevige repertoire. De vreemde meeslepende muziek werd benadrukt door de stem waar zoveel zieleleed in door klonk dat het voor een buitenstaander niet om aan te horen was.

Het diepe keelgeluid schoot vibrerend in de hoogte en legde tranen in de woorden die als woeste golven op de rotsen beukten en kapotsloegen. Daarna was het stil, zo stil als alleen de nacht kon zijn. Onhoorbaar sloop hij naar zijn slaapkamer, liet zijn kleren op een hoop op de grond liggen en trok het dekbed hoog op. Alleen een pluk zwart haar was te zien.

Dan klonk het geluid van nagels op de plavuizen en een lichte plof vertelde Brent dat zijn maatje hem deze nacht gezelschap kwam houden. Buster sliep alleen bij Brent op een avond als deze, dicht tegen hem aangedrukt. De rustige ademhaling van de hond kalmeerde Brent die even later in een diepe zware slaap wegzonk.

Deze nacht werd hij niet door de spoken van de zee bezocht maar deed hij kracht op voor de volgende dag.

Brent drukte de toets van zijn kleine cassetterecorder in en startte zijn computer op. Hij beluisterde het begin van de cassette, haalde zijn handen door zijn haar zodat het alle kanten opstond, en liet toen zijn vingers razendsnel over de toetsen gaan. Hij zat in een deadline, zijn column moest die ochtend nog doorgefaxt

worden. Brent schreef iedere week een uitgebreide column voor een grote krant. Het leed achter de berichtgeving, zo vatte hij zijn werk kort samen. Iedere dag pikte hij de belangrijkste items uit het nieuws, verzamelde achtergronden en schreef erover. Meestal ging hij zelf op pad en bezocht de verkeersslachtoffers, of na een dodelijk ongeval de nabestaanden. Slechte werkvoorzieningen, alcohol, nalatigheid en het niet naleven van veiligheidsvoorschriften, alles kwam aan de orde.

De columns verzamelde hij, met toestemming van de betrokkenen, in een boek dat hij aan het schrijven was. Een bericht in de krant werd zo snel vergeten omdat er steeds ander, meer actueel nieuws was. Brent schreef nooit over moord- of schietpartijen. Deze week ging het over een man die zijn vrouw had verloren bij een verkeersongeval en met drie kinderen achterbleef.

Met een frons boven zijn ogen legde hij het drama vast op het beeldscherm, las het door en faxte het naar de redactie. Eigen en andermans leed was voor hem dagelijkse kost met dat verschil dat hij van andermans leed afstand kon nemen. Bij elk interview toonde hij betrokkenheid, legde messcherp de vinger op achtergehouden gegevens en gevoelens en gaf morele steun waar het nodig was. Eenmaal in zijn auto schudde hij het van zich af en werd een objectieve waarnemer in plaats van een subjectieve. Zijn eigen gevoel voor drama gaf hem een heel aparte manier van weergeven.

Zoals altijd na het afsluiten van een column voelde hij zich doodmoe. Hij rekte zich krakend uit en sloot het computerprogramma af. Het zat er weer op voor deze week. Bruusk schoof hij zijn stoel achteruit. In zijn huidige stemming had het hem meer moeite gekost dan anders, zijn concentratievermogen was niet optimaal geweest en de toets 'delete' had hij veelvuldig moeten gebruiken. Brent vloekte zachtjes toen de telefoon rinkelde.

Zoals gewoonlijk wanneer hij nerveus was schrok hij van ieder schrill geluid. „De Winter,” zei hij kortaf.

„Met Sven... hoe is het met je? Je nam gister niet op, belde niet terug en je mobieltje stond uit... dus was het kennelijk weer goed mis met je.”

Svens stem klonk bezorgd. „Mmm... als je het al wist waarom vraag je dan hoe het met me gaat?”

Chagrijnig ijsbeerde Brent met de draadloze telefoon door de kamer.

Sven negeerde zijn sneer: „Ik ben in de buurt, je ziet me over een kwartier.”

Voor Brent nog wat kon zeggen klonk de ingesprekstoon. „Verdarre,” foeterde hij, „ik heb geen zin in praten of in wat dan ook!”

Maar hij kende zijn vriend en hij had op zijn vingers kunnen natellen dat hij zou komen. Nadat hij destijds door Sven uit zee was opgevist en Sven alles voor hem had geregeld was er een vriendschap tussen hen ontstaan die maar weinig mensen in hun leven meemaakten. Vriendschap, een onverbreekelijke band die zelfs verder ging dan een bloedband of een liefdesrelatie tussen man en vrouw.

Even later werd de klopper op de buitendeur zodanig mishandeld dat Buster uit zijn mand vloog en zich in zijn blaf verslikte. Schoor grommend rende hij naar de deur, maar toen hij zijn grote vriend zag kwispelde hij tot aan zijn oren want een echte staart om mee te kwispelen had het arme dier niet. Tegen Sven opspringend, die door het gewicht van de zware kolos bijna zijn evenwicht verloor, likte hij met zijn grote tong verheugd over zijn gezicht. Het gemeenlijke 'af' gesnauwd door zijn baas liet hij voor wat het was. Eindelijk iemand die vrolijk en gezellig was en die hem de nodige aandacht gaf, zo iemand liet je tenslotte niet zomaar los.

Sven duwde de hond weer op zijn vier eigen ledematen en kroelde hem nog even extra achter zijn oren. Met onhandige sprongen rende Buster jolig de kamer in.

Sven begroette zijn vriend en sloeg kameraadschappelijk zijn armen om hem heen. Een ogenblik stond Brent stil in de omarming van zijn vriend, het deed hem goed wat menselijke warmte te voelen. Hij wreef Sven over zijn schouders en duwde hem zachtjes van zich af. „Zo ouwe reus, kon je het weer niet laten om voor moederkloek te spelen?”

Hij lachte zijn ontroering weg. „Kom op, de koffie wordt koud.” Stilzwijgend dronken ze hun koffie. Sven zette zijn beker op tafel en keek naar zijn vriend die met een donker gezicht in het niets staarde.

„Brent...”

Geschrokken keek Brent hem aan en wreef over zijn vermoeide ogen. „Het was verschrikkelijk... ik raak het niet kwijt... het is net gif, het siepelt door mijn geest en tast dan elk menselijk gevoel aan. Ik kom er niet van los, het blijft zo levendig...”

Weer kregen Brents ogen die lege ziellose blik. Sven vond het griezelig om al het leven uit iemand te zien wegvloeien, om een levend wezen te zien verschrompelen tot een grauw omhulsel.

Hij stond op en liep rustig op zijn vriend toe, hij trok hem over-eind in zijn armen en wiegde hem als een kind, onderwijl zacht troostende woordjes mompelend. Langzaam verdween de ver-starring en een tranenvloed liet het gif afvloeien, de bloedvaten namen weer zuurstof op en het leven keerde weer.

Sven was bezorgd, elke keer duurden de aanvallen langer... hoelang kon zijn geest dit nog verdragen en ook zijn lichaam, het was een mentale en fysieke afbraak.

Wat Brent niet wist was dat zijn oma Sven had gebeld. Het lieve mens wist altijd eerder wanneer het mis was met Brent dan Sven zelf. Ze was bang, bang dat de aanvallen een keer fataal zouden worden voor zijn geest. „Hoelang wil je nog zo door gaan, jongen, dit is toch niet om vol te houden... doe er wat aan... ga praten met een deskundige. Je kunt er niet alleen uitkomen, dat weet je zelf ook, waar wacht je op... tot het te laat is?”

„Je weet dat ik er steeds uitkom, het duurt even en dan is het over.”

„Ja, en dan zit je om middernacht achter de piano en doe het dunnetjes over, de volgende dag ben je geen mens meer.”

„Weet je, Sven,” ging Brent verder zonder op zijn woorden in te gaan, „als ik maar kon begrijpen waarom het gebeurde. Ze was net zo'n ervaren zeiler als ik. Wat heeft haar bewogen om weer aan dek te komen... ik zie steeds haar ogen op mij gericht... wat heeft ze willen zeggen? Haar schreeuwen toen ze overboord sloeg... ik kon haar niet vinden... hoe ik ook dook, iedere keer opnieuw, ik ben zo diep gegaan als dat mijn longen aankonden, ik heb gezocht en gezocht... ze was zwanger... mijn God, ze was zes maanden zwanger!”

De wanhoop had hem opnieuw in zijn greep en met zijn hoofd tussen zijn knieën gebogen trok hij wild aan zijn haar.

„Luister, Brent, zo kan het langer, je maakt jezelf kapot. Ik blijf

vannacht hier en dan praten we net zo lang tot alles is bovengedreven en alles gezegd en uitgepraat is.”

Het werd laat die avond. Sven bleef vragen stellen en hielp Brent wanneer het hem te veel werd en tegen middernacht ging hij met hem naar het kamertje. Brent nam achter de vleugel plaats en Sven leunde met zijn elleboog op de rand, sloeg zijn vriend gade terwijl het kippenvel over zijn rug liep. De onaardse stem trof hem tot diep in zijn ziel. De man leed, daar was geen twijfel over mogelijk, en het was niet alleen door alle gebeurtenissen die in zijn leven hadden plaatsgevonden, nee het ging veel dieper, zo diep dat het zelfs voor Brent niet te begrijpen was.

Tegen de ochtend werd het stil in het huis aan de dijk ergens tussen Petten en Callantsoog. De wind was gaan liggen en de maan scheen helder over het gitzwarte water.

Het bezoek van Sven had Brent goed gedaan en toen hij zijn vriend uitzwaaide voelde hij zich redelijk opgewekt. Het werd tijd dat hij zijn oma opzocht. Het arme lieve mensje maakte zich al genoeg zorgen om die zwartkijker van een kleinzoon.

Buster, die begreep dat hij niet meemocht, stelde zich tevreden met een middagje rust. Brent vond het altijd sneu dat de hond zo op zijn stemming reageerde en er dan zo triest uitzag. Maar ja, het was niet anders en voor de rest viel zijn hondenleven wel mee.

Brent nam de afslag Alkmaar waar het reumaverpleeghuis stond en waar zijn oma haar onderkomen had. Hij parkeerde de wagen, haalde de bos bloemen van de passagiersplaats en wandelde op zijn gemak naar de derde etage waar hij wist dat zijn oma om deze tijd in het restaurant van haar thee genoot. Hij kuste haar op haar witte kruin, legde de bloemen op tafel en vroeg of er voor hem nog thee over was. Ze keek hem onderzoekend aan en tikte hem met haar vergroeide vingers bestraffend op zijn wang. „Zo jongen, heb je eindelijk de tijd gevonden om je oude grootmoedertje met een bezoek te vereren?”

Brent ontweek de scherpe blik uit haar pientere oogjes. „Je weet het, Grootje, de column moest de deur uit.”

„Maak dat de kat maar wijs, ik weet wel beter.” Ze snoof vervaarlijk. „Ik weet best wat voor datum het was eergister. Het was vier jaar geleden van Margot.”

Brent fronste zijn wenkbrouwen, waarom moest ze daar nu over

beginnen, ze kon zo ontstellend direct zijn. Haar donkere ogen keken zo zijn ziel binnen en zich er voor afsluiten hielp niet, dat wist hij uit ervaring.

Op dat moment kwam er een jonge vrouw op hun tafeltje toe lopen. Ze bleef naast de stoel van Brents oma staan: „Mevrouw De Winter, u had morgen om tien uur een afspraak voor uw warme baden maar...”

Ze kon haar zin niet afmaken want Brent viel haar in de rede. „Kunt u dat straks met mevrouw De Winter bespreken? U ziet toch dat ze visite heeft?” zei hij grof. Hij had haar wel eens meer gezien en had een tegenzin in haar zonder dat hij precies wist waarom.

„Doe niet zo cru Brent,” zei oma op boze toon. Ze keek het meisje vriendelijk aan: „Zeg het maar kind!”

„Uw afspraak is verzet, dat probeerde ze u te zeggen.”

Brent zette zijn theekopje kletterend op de schotel.

Judy kleurde maar week niet van de tafel. „Inderdaad, zoals uw kleinzoon bevestigde, uw afspraak is naar twee uur verschoven als het u uitkomt. Wat een prachtige bloemen heeft u daar,” ze pakte de bos op en rook er aan, „heerlijk die pittige crysantengeur.”

Brent stak zijn irritatie niet onder stoelen of banken. „Oma, ik heb niet zo veel tijd dus als u klaar bent met die juffrouw, dan kunnen wij ons gesprek verder voort zetten.”

Oma pakte de hand van het meisje en drukte die zacht: „Trek je maar niets van die brombeer aan en ik vind twee uur morgen prima.”

Judy knikte kortaf naar Brent, ze draaide zich om en liep weg. „Brent wat kun jij onbeschoft zijn, ik schaam me echt over je, waar is dat goed voor?”

Brent keek stuurs voor zich uit en tikte met zijn vingers op de tafel. „Ik mag dat soort vrouwen niet, het zijn van die softies, met hun zo vriendelijke altijd begrijpende blik, bah!”

„Brent, ik hou veel van je maar soms zou ik je met liefde en plezier door elkaar kunnen rammelen.”

Brent schoot in de lach: „Wie breng je daar voor mee, klein klein kleutertje? Grootje, je bent onbetaalbaar.”

„Jij met je 'Grootje'.”

„Ja, oma vind ik niet bij je passen en grootmoeder klinkt wat antiek dus daarom 'Grootje'.”

Oma, die allang blij was dat haar jongen weer kon lachen besloot maar niet verder op zijn gedrag in te gaan. Ze vertelde hem dat ze naar een concert was geweest en dat ze met een groepje mensen volgende week naar de schouwburg ging. Gelukkig waren er veel activiteiten in het huis en geregeld was er een uitstapje. Aangezien de meeste mensen helder van geest waren stimuleerde de directie het bijwonen van een concert en dergelijke.

Meta de Winter beschikte over een mooie eigen kamer waar veel van haar lievelingsdingen en herinneringen een plaatsje hadden. Brent nam na een uurtje afscheid van haar. „Oma, tot gauw en pas goed op jezelf.”

Hij kuste haar op haar wangen. Oma streek over het stugge haar van haar kleinzoon en fluisterde in zijn oor: „Probeer het verleden een plaatsje te geven, lieverd, en leef... dat doe ik ook, dat weet je!”

Brent knuffelde haar voorzichtig en zwaaide naar haar in de deuropening. Meta zuchtte bekommerd, ze maakte zich grote zorgen om de jongen. Ze was heel blij dat hij aan Sven zo'n goede vriend had, die hield hem wel in de gaten. Yvonne, de vrouw van Sven had er gelukkig alle begrip voor en mengde zich niet in de vriendschap. Als Sven voelde dat zijn vriend hem nodig had maakte ze daar nooit een probleem van, ze wist dat het een uitzonderlijke relatie was.

In gedachten reed Brent naar huis. Hij probeerde er achter te komen waarom hij zo'n hekel had aan Judy. Ze zag er goed uit, was midden dertig en ze had een prettige stem. Wat had ze gebloed toen hij zo onbeschoft uitviel, maar hij had een gloeiende pest aan bemoeizucht. Hij wist dat zijn oma veel met haar besprak, hij begreep ook wel dat ze iemand nodig had om haar zorgen mee te delen en mee te praten, maar dat moest dan wel buiten zijn aanwezigheid gebeuren.

Het was weer gaan regenen en de regen sloeg fel tegen de voorruit, de ruitenwissers konden het nauwelijks bijhouden. Het verkeer werd gelijk chaotisch, de een ging langzamer rijden terwijl de ander op de linker baan het gaspedaal nog eens extra indrukte, aan beide rijstijlen had hij een hekel, ze leverden allebei gevaar op.